

O God, hij had ze duidelijk gezien.... daar op den straatweg.... daar stond ze. En ze had hem strak aangekeken met groote oogen in een wit gelaat.... en ze had hem gewenkt met een dorre, bleeke hand.... *zij*, zijn moeder!....

Hij sidderde van ontzetting. Zijn handen hield hij voor zijn aangezicht, en nòg zag hij die oogen.... groot — wijd open — starend. Opeens waren het de vuur-oogen van de locomotief, in vliegende vaart hem naderend — en dan weer, vlak voor hem, starre menschenoogen, groot, wijd open....

Hij durfde niet meer naar buiten kijken, maar kreeg een angst, een angst voor het verschrikkelijkste, een onberedeneerden, woesten, dolzinnigen angst.... zij had hem gewenkt.... zij had hem gewenkt....

En zijn hart bonsde zoo luid, dat het hem klonk als kloppen tegen den wand van het huisje.

In een woedende koorts trok hij zijn jas uit: dat gaf lucht.

Toen zijn boezeroen.

— Ja, — ja — schreeuwde hij luid, ja, — ja — ik kom!...

Als een bezetene toog hij aan den arbeid, scheurde zijn boezeroen aan flarden, lange, breede, rafelende flarden. Hij knoopte er een paar aan elkaar. Het zweet gudste hem nu van het voorhoofd; hij voelde het in zijn oogen loopen en steken. Hij wreef langs zijn oogen. Dan maakte hij met waanzinnige haast bij het flauwe indringende licht een lis in de aaneengeknoopte strooken.

Toen hij daarmee gereed was, werd hij iets rustiger. Hij keek naar boven, naar de ketting. Met sluw overleg, hoewel kreunend en steunend van pijn, wist hij, met groote inspanning op de bank geklauterd, de ketting naar zich toe te trekken. Dan maakte hij den strik met een paar groote knopen aan den ring vast. In zichzelf grinnkend bond hij de lis heel kort aan — 't zou anders niet lukken!

Dan kwam de angst weer. Een windvlaag deed opnieuw het belscharnier klagend krassen.

— Ja, — ja, — ik kom!... ik kom!!... gilde hij, en stak het hoofd door de lis. Dan liet hij zich van de bank vallen....

De bel gaf opeens een woesten galm — een schrillen noodkreet, die over de rivier en het stadje heen klonk als het geschreeuw van een vreemden wilden vogel, hoog uit de lucht.

Dan volgden er nog eenige korte slagen: dong — dong — dong.... als stuipsnikken....
